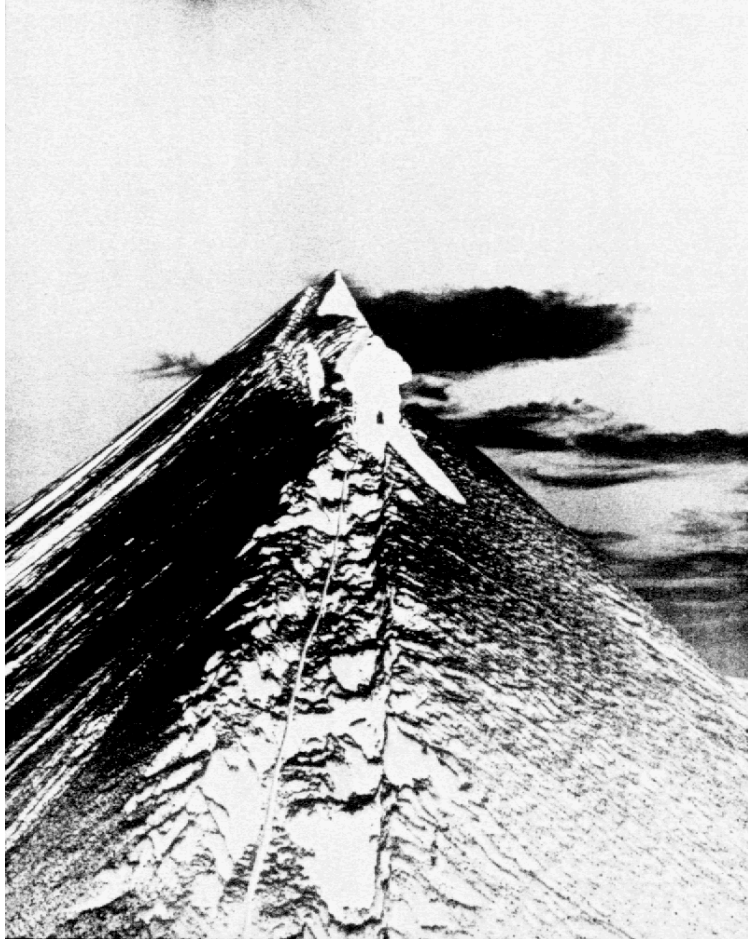

SURVIVAL

News

3

1996

2

Tapahtumakalenteri

lisää tietoja

1.-3.11.1996 Eräperinne kurssi Mikkelissä

Ilmoittautumiset Eero Laitinen puh 015-368 161. Ohjelmassa Huoparuk-kaset, verileipää, pelmeniä, pemmikaania, lumilevyt ja muu talveen valmistautuminen.

3.11.1996 klo 10.00 Syyskokous, Mikkelissä

ajo-ohjeet Eero Laiselta, ks. Eräperinnekurssi.

helmikuun lopulla 1997 Talviharjoitus

lumikengillä Sulkavalla. Ilmoittautumiset Juhani Jalonen puh 09-565 1015 tai 040-515 6905

heinäkuu 1997 Ragnarök-II Ruotsissa

Survival News Deadline 1996

No 4) 15.10

kannen kuva: kiltalaiset könyämässä Kebnekaisen huipulla. Pasi Ikonen.

TOIMITUS
Nalle Corander
Mailatie 14 B
01280 Vantaa
☎ 09-308 972
☎ 040-5846 946
e-mail:
b.corander@sp.partio.fi

www.saunalahti.fi/~corander

Päätoimittaja:
Mika Kalakoski
☎ 09-588 5583
☎ 050-359 2792
e-mail:
mika.kalakoski@fimr.fi

Ilmoitustilan myynti:
Ab Eräperinne Oy
Mailatie 14 B
01280 Vantaa
☎ 09-308 972

ISSN 0786-1672

ILMOITUSHINNAT

1/1 700 mk
1/2 400 mk
1/4 250 mk

Voudin ulvahdus

Menneenä kesänä kiltamme järjesti kotalaisen paljon toimintaa. Esittelypiste Riihimäen Erämessuilla kesäkuun alussa, heinäkuussa Ulkoilun turvallisuuskurssi Hämeenkaan maisemissa Kankaanpäässä ja jäätikkövaelluskurssi Kiirunassa, Kebnekaisentunturialueella. Kun tapahtumia on paljon, täytyy myös resursseja järjestelytehtäviin löytyä. Yksi ihminen ei voi revetä joka suuntaan ja vaikka voisikin ei toiminta enää ole tehokasta. Vastuuta on ollut jaettavaksi aina. Tänä vuonna on löytynyt sille myös ottajia ja turvallisimmiin mielin jatkamme kohti vuoden loppua ja ensivuotta. Eräperinnekurssin, talviharjoituksen ja ulkoilun turvallisuuskurssin vastuhenkilöt ovat selvillä, heidän nimensä löydät tapahtumakalenterista.

Vouti ja koko piskuinen kiltakansa toivottaa uudet ulkoilun turvallisuuskurssin suorittaneet jäsenet tervetulleiksi mukaan toimintaan. Rankka kesäkurssi on hyvä pohja jatkokoulutukselle. Älkää jääkö laakereillenne lepäämään, sillä kurssit voidaan järjestää vain jos on osallistujia! Ulkoilun erityistaitojen harjoittelu onnistuu vaikeissakin oloissa turvallisesti, kun kokeneemmat kiltalaiset opastavat tarvittaessa ja omien resurssien loppuessa tuetaan toinen toisiamme. Hyvä valmistautuminen niin koulutuksessa kuin varustuksessa ja ryhmän yhteistoiminta ovat äärioloissa turvallisen ulkoilun tae!

Mika Kalakoski

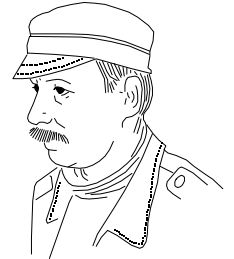
OLTERMANNILLA ON ASIAA

Paljon on vettä ehtinyt virtaamaan Kokemäenjoessa edellisen kirjoitukseni jälkeen. Viimevuoden lopulla minulla oli erityinen kunnia olla alustajana ensimmäisessä kansainvälisessä henkiinjäämiskouluttajien seminaarissa Ruotsissa.

Seminaari pidettiin Kiirunan lähellä Jukkasjärvellä, jossa myös sijaitsee Ruotsin Armeijan Henkiinjäämiskoulu. Paikalla oli 70 osanottajaa 14 eri maasta ja keskustelukieli oli englanti. Kämppekaveri sattui yllättäin Mel Deweese Yhdysvalloista jonka kanssa olemme kirjoittaneet artikkeleita Woodsmokekirjaan. Paikalla oli koko maailman henkiinjäämiskouluttajien aateli ja järjestelyt olivat valtiovierasluokkaa. Jukkasjärvellä perustettiin alan kattojärjestö johon kutsuttiin jäseneksi jokaisesta osanottajamaasta kaksi ammattimaista henkiinjäämiskouluttajaa, Suomea edustaa allekirjoittaneen lisäksi kapteeni Janne Jaakkola Laskuvarjojääkäri Koulusta.

Seuraava seminaari on ensivuonna Englannissa, kattojärjestön nimeksi tuli International Association of Survival Instructors eli I.S.A. ja kapteeni Lars Fält Ruotsista valittiin sen ensimmäiseksi puheenjohtajaksi.

Ruotsissa järjestettiin heinäkuun puolivälissä suuri muinaistekniikkatapahtuma nimeltään Ragnarök. Osanottajia oli lähes sata ja tapahtuman isäntänä toimi ystävämme ja kiltaveljemme Håkan Strotz. Valitettavasti UT-96 järjestettiin Suomessa saman aikaisesti, eikä maastamme ollut ketään osallistujaa paikalla. Ragnarök-II järjestetään ensikesänä ja paikalle tulee nyt kouluttajia myös Australiasta, Kanadasta, Englannista ja Yhdysvalloista Pohjoismaiden lisäksi. Allekirjoittanut on päättänyt järjestää tapahtumaan linja-autokuljetuksen jos bussilastillinen saadaan kokoon, olen jo kysellyt tarjouksia eri tahoilta. Toivon tämän kiinnostavan myös kiltalaisia. Matkan järjestäjänä voi myös toimia Kilta jos innostusta riittää. Palataan myöhemmin asiaan.

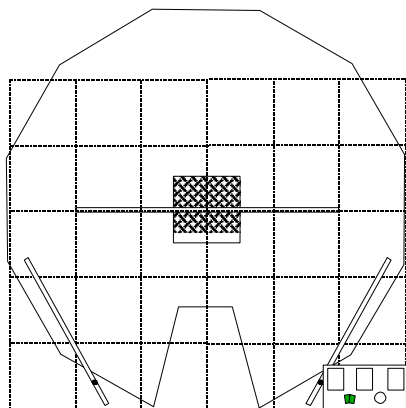
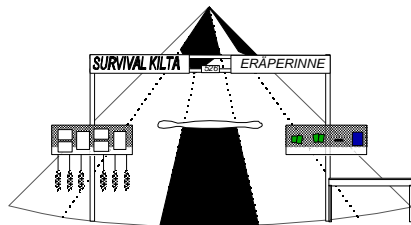
Turkka

ERA MESSUT 6.-9.6.1996

Kilta osallistui taas omalla osastolla XII kansainvälisissä Erämessuilla Riihimäellä.

Näyttelyosastoja oli ennätyselliset 430, joissa edustettuina 700 toiminimeä. Messuihin tutustui yhteensä 62 000 kävijää. Teema-aloja oli: metsästys 42 %, kalastus 53 %, retkeily 41 %, luonnonsuojelu 14 %. Messujen anti vastasi hyvin kävijöiden valtaosan (93 %) odotuksia. Myös ohjelmia pidettiin korkeatasoisina ja hyvin teemoihin sopivina.

Survival Killalla oli päivittäin neljä "Tulenteko ilman stidejä" -esityksiä, ja tulet syttyivät vaikka satoikin välillä. Enimmäkseen oli sää tosin aurinkoista, niin että niskat punottivat.

Jäätikköturvallisuutta Kebnekaisella

Survival Killan jäätikköturvallisuuskurssi järjestettiin elokuun alussa. Kurssin tavoitteena oli oppia liikkuman jäätiköillä, pelastustekniikoiden perusteet ja jäätiköiden vaarat. Viikon kurssi oli fyysisesti raskas päivien venyessä pitkiksi ja pohkeiden kiristyessä tiukoissa mäissä. Uusi vaellusympäristö, jäätikkö oli vaikuttavuudessaan elämys. Tunturien kasvillisuuteen tutustuminen lisäsi tietämystämme pohjoisten puuttomien paljakoiden ravinnonsaantimahdollisuuksista.

Kiltahistoriaa tekemässä

Jäätikköturvallisuuskurssi oli tarkoitettu jatkokoulutukseksi kiltalaisille, eikä ulkopuolisia hyväksyty mukaan pl. kouluttaja. Mika Kalakoski, Pasi Ikonen olivat suunnitelleet ja järjestäneet kurssin, joskin maastossa he olivat oppilaina Pirkko Ihalaisen ja Lasse Laihon kanssa. Jäätikkötutkija, Dr. John Moore Arktisesta keskukselta koulutti kurssilaisia vankalla kokemuksella, jonka hän on saanut liikkuesssa Arktiksessa, Antarktiksessa ja eri puolilla maapalloa pienemmillä jäätiköillä.

Idea järjestää jäätikkökurssi ei ole uusi. Jo vuoden 1985 Ulkoilunturvallisuuskurssin johtaja Kari "Vaiska" Vainio suunnitteli kolmen kurssin kokonaisuutta. Ulkoilunturvallisuuskurssia seuraisi talvikurssi lumimajakurssina ja kaiken kruunasi kurssi vuorilla ja jäätiköillä. Osallistujien vähäisyyden vuoksi järjestettiin vain yksi talvikurssi 1987 Sylarnan tunturialueella Ruotsissa. Vaiska vaikuttaa nykyään Laskuvarjojääkärikillassa ja oli viime huhtikuussa sen Huippuvuoriretkikunnan johtajana.

Survival Killan kolmikurssisen ulkoilunturvallisuuskoulutuksen ovat käyneet läpi vain Pirkko Ihalainen, Pasi Ikonen ja Mika Kalakoski. Mikäli Killan puitteissa järjestetään kaukomatka jollekin arktiselle alueelle, tulee em. koulutus vähimmäisvaatimukseksi. Kiinnostuneet kouluttakoot itseään...

Kohti Tarfalaa

Kurssi kokoontui Kemissä Lauantai iltapäivällä, josta ajoimme autoilla Haaparannan ja Kiirunan kautta Nikkaluoktaan. Pakkasimme rinkat ja totesimme vuoristovälineiden lisäävän repun painoa reippaasti tavalliseen retkeen verrattuna. Satoi hiljaa vettä kun lähdimme tallaamaa leveää polkua puolilta öin. Kahden tunnin kävelyn jälkeen pystytymme teltat ja nukahdimme satteen ropistessa telttakankaalle. Seuraavana aamuna nautimme aamiaista poutasäässä hyttysten kiusattavana. Raskas taival ruuhkaiselle Kebnekaisen tunturiasemalle johtavaa polkua jatkui. Vuoret ilmestyivät vihdoinkin näköpiiriin ja polku Tarfalaan kohti pohjoista erkani valtavyhlältä. Ylämäki jyrkentyi ja kasvisto mataloitui. Ruokatauko ja pari

tuntia vaellusta ylöspäin koskena kuohuvan joen vartta, eikä puista ollut tietoaakaan. Iltakuuden maissa saavuimme Tarfalan jäätikkötutkimusasemalle. Sen läheisyyteen, Isfallsglaciärenin reunamoreenin kupeeseen, pystytimme perusleirin. Muonitus monipolttoainekeittimillä, ruoat vatsaan ja takaisin tutkimusasemalle. Henkilökunta antoi meille kirjaimellisesti elintärkeää informaatiota lähialueen jäätiköistä.

Perusharjoituksia

Seuraavana päivänä aloitimme varsinaiset jäätikköturvallisuusharjoitukset. Puimme päälle kiipeilyvaljaat, kenkiimme jääraudat, päähämme kypärät ja kiinnitimme itsemme joukkoamme yhdistävään turvaköyteen. Aamu oli sateinen ja pilvinen ja tihutti hiljalleen vettä. Opettelimme kuinka kaaduttaessa

vauhti pysäytetään jäähakulla jarruttaen, miten laitetaan varmistuksia ja miten liikutaan hankalissa paikoissa. Pilvet repeilivät ja illalla oli jälleen poutaa. Ja taas me söimme. Lassen nilkka alkoi vaivata pienen putoamisen seurauksena.

Klassiselle reitille

Tiistai aamu oli kaunis, joskaan ei täysin pilvetön. Päätimme lähteä kapuamaan klassista kiipeilyreittiä Kebnekaisen huipulle. Lasse joutui jäämään leiriin potemaan nilkkaansa. Lähdimme kapuamaan leiristä reunamoreenia jäätikön reunalle. Kiinnitimme jääraudat kenkiin ja itsemme köyteen. Lähdimme talleamaan rinnettä ylöspäin reippaasti. pari hieman päätä suurempaa kiveä vyöryi alas melko läheltä ja pyrimme jäätikön tasaiselle osalle ripeästi. Varmistus juoksevana parilla jääruuvilla. Matka jatkui loivaa lumikenttää ylös-

päin aina Halspassetin yli satametriä korkean jyrkän lumiseinämän alle. Pidimme pikaisen muonatauon ja aloitimme kiipeämisen. Kohta jossa jäätikkö loppuu vuorensiinämään on tavallisesti suuri railo, bergshrunk, jonka jouduimme kiertämään. Saavuimme Halspassetin päälle ja meille avautuivat upeat näkymät niin Isfalls-, Stor- ja Rabotsglaciäreneille. Mutta matkaa oli vielä jäljellä ja seuraava este oli kallioseinä. Osuus oli sangen vaikuttava, vaikkei erityisen vaikea. Liukuimme kuitenkin parinsadan metrin korkeudella jäätikön pinnasta ja huolimattomuus olisi voinut koitua kohtalokkaaksi. Kallion jälkeen seurasi loivahkoa harjannetta joka jatkui aina Kebnekaisen pohjoishuipulle asti. Söimme eväitä ja katelimme maisemia. Etelähuipulla oli järkytykseksemme varsinainen ruuhka, kymmenien turistien nauttien Ruotsin korkeimman tunturin pilvettömästä näköalasta. Meidät ja heidät erotti vain kolmisen sataa metriä pitkä mutta erittäin kapea ja "ilmava" lumiharjanne. Jatkoimme etelähuipulle tuota huimavaa reittiä pitkin. Etelähuipulle johtaa helpohko polku Kebnekaisen tunturiasemalta. Jatkoimme alas sitä ja käännyimme Björklingsglaciärenille.

Jyrkähkön laskeutumisreittimme puolilahoilla köysillä oli 30 turistin ruuhka. He olivat kahden oppaan ohjajana nauttimassa luonnon rauhasta. Odotimme pitkään. Vihdoin matka jatkui ja pääsimme Björklingsglaciärenille. Sen poikki väistellen poroja ylitimme pienen satulan ja juoksimme lumirinnettä alas koko köysistö Svartavägenille Storglaciärenille. Hyppelim-

me railojen repimällä jäätiköllä ihmetellen railojen syvyyttä ja kylmää hohdetta. Reput painoivat olkapäitä ja saavuimme moreenille. Köysi irti ja louhikoista maastoa keikkuen alas leiriin. Olimme olleet matkassa yhdeksän tuntia. Olimme väsyneitä ja uusien kokemusten hämmentämiä. Ruoka ja uni maistuivat.

Railoja!

Aamulla jäsenet olivat puuduksissa. Aamiaisen jälkeen harjoitukset jatkuivat Storglaciärenillä. Vaelsimme köysistönä etsien "moulineja", jäätiköllä virtaavan veden läpi jäätikön tekemiä onkaloita. Yhden löysimme ja totesimme putoamisen siihen olevan epäsuotuisaa, vaikka se olikin vain pieni moulini. Loikimme railojen rikkomalla jäätiköllä ja kiinnitimme kaksi köyttä. Niitä pitkin harjoittelimme railosta ylös kiipeämistä kitka- eli prusiksolmujen avulla. Lisäksi rakensimme taljan loukkaantuneen railosta nostamista varten.

Palasimme leiriin josta jatkoimme jäätiköntutkimusasemalle. Saimme seuraavaksi päiväksi hyvän reittiehdotuksen Ruotsin neljänneksi korkeimman tunturin Kaskatjokkan valtaamiseksi, paluureitti Kaskatjäätikköä pitkin alas tulisi olemaan elämys.

Liukasta kyytiä!

Jälleen kapusimme ylöspäin jäätikköä. Varusteina meillä oli ainoastaan hakut, jarruina jos liukastuisimme. Tavoitteena oli Kaskatjokka jonne kulku oli sangen mukava, kun köyttä ja jäärautoja ei

tarvinnut. Kolmen tunnin ylämäen jälkeen olimme huipulla. Maisemat olivat henkeäsalpaavat. Norjan suuret tunturit, Kebnekaisea ympäröivät solat ja etelään aina horisonttiin laskeva Ruotsin Lappi. Söimme eväitä ja joimme. Lunta oli paljon ja olo tuntui tuulissa talviselta. Parissa päivässä olisimme jälleen etelässä, täysin eri ympäristössä. Lähdimme alas, mutta eri reittiä kuin olimme kiivenneet. Jyrkän louhikorinteiden jälkeen saavuimme jäätikkötutkijoiden ohjeiden mukaan jäätikön reunalle. Allamme näkyi jyrkkenevä lumipeitteinen jäätikkö ja vielä alempana järvi. Johnin arvion jälkeen lähdimme liukumaan persmäkeä alaspäin hakuilla vauhtia säädellen. Vuoroin istuen ja seisten 600 metrin matka taittui varttitunnissa! Tulimme Ruotsin kaudenimman järven, Tarfalan rantaan.

Railojen rikkirepimä jäätikkö säteili auringon paisteesta ja tuuli oli lähes tyyni. Tutustuimme Tarfalan tunturiasemaan pikaisesti ja jatkoimme matkaa leiriimme. Syönnin jälkeen pakkasimme varusteet ja patikoimme alamäkeä Kebnekaisen tunturiaseman "valtatie" varteen parissa tunnissa. Illalla kävimme "Fjällstationilla" kaupassa. Meininki asemalla oli sangen rauhatonta ja palasimme teltalle.

Kotia päin

Marssimme helteessä tuttua reittiä kohti Nikkaluoktaa. Pystyimme leirin kilometrin päähän siitä ja haimme virvokkeita kurssijuhlaa varten. Rankka viikko

oli vienyt mehut pois ja sammuimme telttoihin nopeasti. Aamulla siirryimme autoille, pikainen suihku ja automatka etelään alkoi. Söimme Pellossa viimeisen yhteisen aterian. Oli eron hetki ja kurssi päättyi.

Jäätikköturvallisuuskurssi onnistui paremmin kuin hyvin, mikä on harvinaista kun kyseessä on ensimmäistä kertaa järjestettävä tapahtuma. Kiitos kuuluu koko ryhmälle ja mainiolle vetäjällemme Johnille joka kiteytti

turvallisen ulkoilun periaatteen Amundsenin lausahdukseen: "huono onni on huolimattomasti valmisteltua toimintaa". Toivottavasti innokkaita kiltalaisia on jo valmistautumassa ensi kesän jäätikköretkelle!!!

Mika Kalakoski

UT-96 Hämeenkanalla

Tämä on lyhyt yhteenveto viimekesän UT-kurssista, varsinaisen kurssikertomuksen on luvannut kirjoittaa Eero Laitinen karttojen kera ja nälkiintymistutkimus valmistunee jouluksi. Sen jälkeen tutkija Helppi Marttila on lupautunut selostamaan tuloksia.

Osanottajia kurssilla oli 14 joista kaksi virolaista rajavartioston upseeria. Tutkijoita oli viisi joista kaksi englantilaista. Kurssi järjestettiin yhteistoiminnassa Kankaanpään Opiston kanssa joka takasi mahdollisuudet Kankaanpään Kuntoutuskeskuksen ja Terveyskeskuksen palveluihin. Kaikki paikalliset laboratoriot olivat näin käytettävissä ja tutkimuksesta saatiin irti kaikki mahdollinen. Tämän UT-kurssin pääpaino olikin juuri nälkiintymisen tutkiminen nykyaikaisin tutkimusmenetelmin. Ja se oli laatuaan ensimmäinen ehkä koko maailmassa. Tällaisessa tutkimuksessa

mukana oleminen nostaa huomattavasti Survival Kilta ry:n profiilia kansainvälisestikin.

Kurssi jakaantui perinteisesti teoria- ja käytäntöjaksoon, jo teoriaosuuden aikana alkoi nälkiintyminen. Nälkää nähtiin toden teolla koska luonnonmuonat olivat hyvin vähissä, johtuen alkukesän kylmyydestä ja heinäkuun kuivuudesta. Henkiinjäämispakkaukset eivät sisältäneet mitään lisämuonaa vaelluksen aikana. Teoriaosuuden ja kolmen ensimmäisen vaellusvuorokauden aika nukuttiin itsetehdyissä paperimakuupusseissa. Maastossa yölämpötila laski eräinä öinä nollan tuntumaan. Vaellusmatkat olivat 15 km luokkaa päivää kohti.

Vaikka kurssi oli fyysisesti ja henkisesti erittäin rasittava se onnistui ja sille asetetut tavoitteet saavutettiin. Olkoon tämä kurssi esikuvana tuleville, ei mitään ramboilua, van kunnan vilua ja

nälkää sekä verta, hikeä ja kyyneleitä. Jos mielit muuta Survival Kilta ei ole sinua varten.

Turkka

Primitiivinen tulenteko LOISTO:lla

Nalle Corander suunnitteli kaksi vuotta tulentekopolun, jota toteutui Suomen Partiolaisten suurleirillä LOISTO-96. Se oli myös laatuaan ensimmäinen ehkä koko maailmassa.

tehtiin:

- Tulenteko magnesiumtuluksella
- Tulenteko sähköllä
- Tulenteko tuluksella
- Tulenteko tuliporalla
- Tulenteko kehrottimella
- Tulenteko käsin poraamalla
- Tulenteko rautalangalla
- Tulenteko suurennuslasilla

Tiimin koko: 9 henkilöä

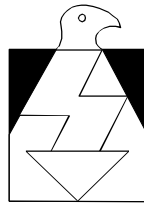
Polun tarvitsema tila: 30 x 40 m

Maastovaatimukset: suhteellisen tasainen mäntykangas.

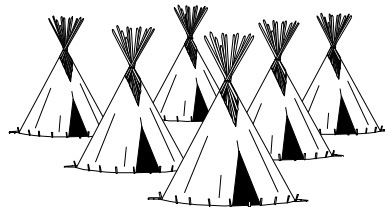
Leiriläisten lukumäärä suunniteltiin enintään 54 päivässä.

Osallistuneiden leiriläisten lukumäärä: 179 henkilöä.

Polku ei soveltunut sisupartiolaisille tai perheleiriläisten lapsille.

Polun alueella pystytettiin kuusi kotaa. Ne olivat 6-7 m halkaisijaltaan, ja ne rakennettiin rangoista ja kevytpressuista.

Polun eri opetusaiheet tehtiin kussakin kodassa, jotka kukin oli varustettu tunnuskillvellä. Turvallisuussyistä kota oli myös erittäin sopiva "puuhapesä". Tulenteon kipinät eivät päässyt ympäristöön vaikka tuulikin.

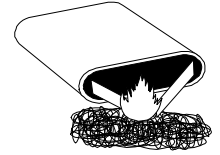
Leiriläisten saapuessa polkumestari esitti malliksi tulenteko tuliporalla. Tämän jälkeen ryhmät harjoittavat tiimiläisten johdolla pienemmissä 6-9 hengen ryhmissä

kussakin kodassa, rastikoulutus periaatteella. Leiriläiset siirtyivät (kiersivät) kodasta toiselle siten, että kukin tiimiläinen opetti tietyn asian.

Puuhapesät:

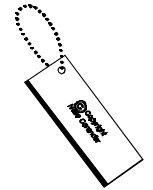
Tulenteko sähköllä

Tarveaineet tavallinen litteä paristo, teräsvilla ja kuivaa ruohoa tms. Tämä oli ehkä kaikkein hauskin tapa.

Tulenteko magnesiumtuluksella

Tulenteko, jossa tarveaineena ovat magnesiumtulus, puukko ja erilaisia sytykkeitä.

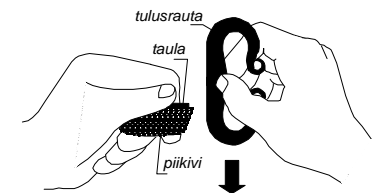

Taulan teko

Valmistettiin ja muokattiin taulaa, jota käytettiin mm. tulentekoon tuluksilla.

Rikkiikkujen teko

Valmistettiin honkatikkuja, jotka kastetaan sulaan (mutta ei kiehuvaan) rikkiin. Tikut käytettiin tuluksien kanssa.

Tulenteko tuluksella

Tuluksilla jota käytettiin maassamme hyvin yleisesti vielä 1800-luvun alkupuolella. Tulta iskettiin tulusraudan piikiven ja taulan avulla.

Sytykkeiden teko

Valmistettiin sytykettä katajan kaarnasta. Tämä sytyke on paras käyttää kitkatulien kanssa.

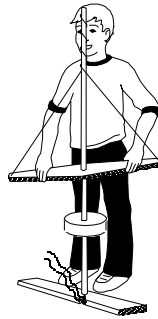
Tulenteko tuliporalla

Opittiin tekemään tulta tuliporalla intiaanien tavoin. Tämä vaatii jonkin verran käsivoimia, joten aivan kaikki eivät pystyneet tähän.

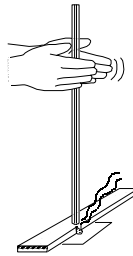

Tulenteko kehroittimella

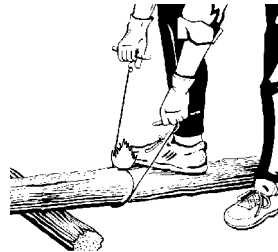
Tulenteko irokeesien tavoin jättimäisellä "pumppuporalla" eli kehroittimella. Tämä oli hyvin hauska ja erikoinen tapa, joka muistuttaa tuliporaa, mutta se on niin helppo että se onnistui joka kerta.

Tulenteko käsin poraamalla

Tulenteko paljain käsin poraamalla on ehkä vaikein kaikista kitkatulista. Tämä tapa vaativat paljon käsivoimia. Viisi onnellista leiriläistä onnistui tässä.

Tulenteko rautalangalla

Tulenteko kitkalämmön avulla, mikä kehittyi hankaamalla rautalankaa tukin ympärillä. Sytykkeenä käytettiin ruutia.

Tulenteko suurennuslasilla

Aurinkoisella säällä pystyttiin sytyttämään tulta myös suurennuslasin avulla.

Pihkapommin teko

Päivän aikana valmistettiin pihkajauhe, joka sulatuksen jälkeen hakattiin ja murskattiin jauheeksi. Jauhe palaa pölyräjähdysten tavoin ja se sopii käytettäväksi ilotulituksiin tai hätämerkiksi. Päivän ohjelma pystyttiin suojelemaan sään takia lopettamaan "pihkapommi"näytöksellä. Tästä varsinkin pojat olivat kovin kiinnostuneet.

Retkiromuja myytävänä

©N.C. -95

Kiltalaisilla on nurkat pullollaan retkitarvikkeita, joita ei hyväkuntoisina raaski heittää pois, mutta joille itsellä ei ole enää käyttöä. Nyt voit laittaa romppeet kiertoon ja myydä ne halukkaille. Siis hyväkuntoisia ja edulliseen hintaan. Lähetä lista Nallelle toimitukseen tavaroista joista haluat eroon, niin julkaisemme tiedot tällä palstalla. Laita mukaan yhteystietosi ja ehdottomasti hinta. Jos etsit varusteita voit myös laittaa ilmoituksen.

Mika Kalakoski, puh. 09- 340 2227 myy:

Trangia teflonkattilalla ja kahvipannulla + Markill polttoainepullo 250;-

Retkiasuja VPU kokoa 46-48:

Kulkurin puku 350;-

Retkitakki ja housut 400;-

Kulkurin lämpöpuku 400;-

Retkihaalari 250;-

Spol maastohaalari (lähes uusi) 500;-

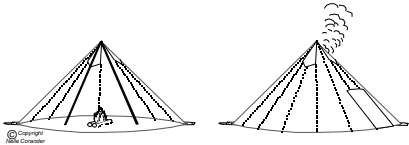
Hätäpeilejä 50;-

Merihätä kirjoja 50;-

MAILATIE 14 B • 01280 VANDA
fax: (09) 308 972

Uutuus: Pieni Telttakota

Materiaalina on kevyt maastokuvioitu nailonkangas, joka on alumiinoitu sisäpuolelta. Sen huippu on tehty kipinäkestävästä kankaasta. Koko ϕ 4,7 m, korkeus 3 m. Siihen mahtuu noin 8 henkilöä, mutta paino tankoineen ja maakiiloineen on vain 6 kg (kastevaatteella 9 kg).

Hinta:

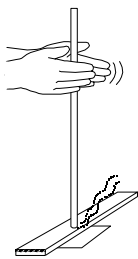
Pieni telttakota, maastokuvioitu alum. johon sisältyy: salot, maakiilat ja säilytuspussit 2320 mk
Kastevaatteella lisähinta . . . 700 mk

Tulenporaus käsien

tulenteko-sarja

Sisältää: aluspuun haavasta, poran ukontulikukan varresta, sytykkeen katajakaarnasta sekä kuvitetun käyttöohjeen.

Hinta: 38 mk

Uutuus:

Tulipora tulenteko-sarja

Sisältää: jousikaari polyeteenihihnalla, 8-kulmainen porakeppi, aluslauta, kädensija, aluslaatta, sytykkeen katajakaarnasta sekä kuvitetun käyttöohjeen.

Hinta: 138 mk

Tulossa:

Perinteinen Tuluspussi

Sisällys: nahkapussiin kiinnitetty karkku (tulusrauta), piikivi, taulaa, rikkikuppi, tikkuja sekä kuvitetun käyttöohjeen.

Hintalaskelmat ovat vielä kesken, mutta lienee 200-300 markan luokkaa.

Toimitetaan postiennakkona + postimaksu painosta riippuen.

Tilaa postitse ilman postimerkkejä.

Merkitse kuoreen:

AB ERÄPERINNE OY
VASTAUSLÄHETYS
Sopimus 01280/33
00003 HELSINKI

Survival Kitit ry
Björn Corander
Mailatie 14 B
01280 VANDA

2